

så ender det jo som regel med, at den indflydelse, man har på at ændre tingene, er minimal.

Hvorfor tager man ikke konsekvensen, ophører at eksistere og melder sig ind i den socialdemokratiske folketingsgruppe, sidder med ved det bord, hvor beslutningerne alligevel træffes, så man har direkte indflydelse og mulighed for at tage ordet frem for at skulle vente på, at beslutningen er truffet, og så kigge på resultatet. bagefter?

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg har ikke sagt, at Danmark sidder på plankeværket, når vi taler om forsvar eller noget som helst andet. Jeg har henført det her til den situation, at vi står over for en folkeafstemning om ØMU'en. I den situation vil CD anbefale et ja, fordi vi ønsker, at Danmark også på dette punkt skal deltage og ikke sidde på rækværket, som f.eks. Norge i nogle tilfælde gør og med de konsekvenser, jeg beskrev.

Vi ønsker, at Danmark skal deltage på samtlige områder. Vi ønsker som bekendt alle forbedringer. Nu er det altså ØMU'en, det drejer sig om. Jeg er ikke spor ked af den danske indsats i Bosnien eller andre steder. Jeg frygter for den dag, hvor en ny forsvarsordning i Europa bliver vedtaget uden dansk medvirken, fordi vi ikke har nogen indflydelse på det. Det har vi selvfølgelig ikke. Og så skal vi tage stilling til, hvad de andre har besluttet, og så kan vi sige, om vi kan lide det hus, de har bygget, eller ej. Det bryder jeg mig ikke om.

Og jeg frygter endnu mere den dag, hvor Danmark kunne komme til at stå i en situation, hvor vi måtte sige nej til en eller anden indsats et sted i verden, hvor vi alle sammen tager os til hovedet og siger: Hvorfor er Danmark dog ikke med dér? Men det har bare ikke meget med ØMU'en at gøre.

Jeg ved ikke, hvem det er, der er medløbere. Jeg føler ikke, at CD er medløber, men jeg føler, at for mig at se glemmer man ofte det store perspektiv i det her EU-samarbejde. Man kan sagtens sidde og hæfte sig fast i smådetaljer og sige, at det er for dårligt, og her fik vi kun tre ud af fire ønsker igennem, osv. osv. osv., og det bliver så gjort til, at nu blev vi døillet igen, og nu er vi blevet hamret ned i Ministerrådet, og det er også for galt. Den kender vi sagtens.

For mig at se er det altafgørende ikke, at Danmark får ret hver gang. Det kan da også være, at vi indimellem har en halvdårlig sag,

sagt i denne snævre kreds. Det afgørende er, at store lande afgiver den suverænitets, som de i årtier i det forrige århundrede har misbrugt til at skalte og valte og smadre hele Europa med. Det er mit store perspektiv i det her. Og så kan det godt være, der smutter et par ting på landbruget eller noget andet – jeg ønsker fødevarministeren held og lykke med, at der ikke gør det – men det er for mig ikke perspektivet. Kald det medløberi. Jeg har ikke mere tid nu, men jeg har sådan nogle gode svar til resten.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil meget gerne give ministeren lejlighed til at svare på det spørgsmål med bøderne, for nu fik fru Mimi Jakobsen ikke lejlighed til at svare på det her i første omgang. Men jeg vil meget gerne vide, om CD mener, det er en god idé, at man straffer et land, som er i vanskeligheder, med bøder.

Nu talte fru Mimi Jakobsen om de store lande. Vi ved jo alle sammen godt, at sådan som realiteterne er skruet sammen nede i den Union, så bliver der ikke idømt bøder til Tyskland og Frankrig. Det er utænkeligt, det ved vi jo godt. Men små lande som Danmark, hvis Danmark gik ind i ØMU'en, ville jo kunne idømmes bøder. Sådan er magten jo fordelt. Jamen altså, nu skal man jo ikke begynde at skabe illusioner om, hvordan magten er fordelt her i den sammenhæng.

Så derfor synes jeg, man meget nøje skal overveje det spørgsmål om de bøder. Det er en meget ubehagelig bestemmelse, og det er meget væsentligt at få en grundig debat om det.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg beklager, men der er altså nogle gange, det er så groft, at jeg ikke kan lade være at bede om ordet.

Hr. Keld Albrechtsen kender Traktaten bedre end så mange andre, og hr. Keld Albrechtsen kan endda læse, og derfor ved hr. Keld Albrechtsen udmærket godt, at der er regler også om sanktioner, at de regler er ens for alle, at de regler udløses ved bestemte situationer, og derfor gælder de for store og for små lande.

Hr. Keld Albrechtsen ved også godt, at der er ganske klare regler for et loft over, hvor meget man kan få i sanktion. Og jeg vil gerne spørge hr. Keld Albrechtsen, nej, det skal jeg lade være med, men så vil jeg gerne konstatere, at hvis Danmark kom i en situation, hvor vi pludselig